

„Nálad van az élet forrása” (Zsolt 36,10)

[...] A Szentírásnak ez az Igéje valami olyan fontosat és életbevágót közöl, ami a megbékélés és a közösség megélésének eszközévé tehet. Első mondanivalója számunkra, hogy az életnek egyetlen forrása van: Isten. Tőle, teremtő szeretetéből születik a Világegyetem, melyet otthonul ad az embernek.

Ő adja az életet tele ajándékokkal. A zsoltár szerzője ismeri a sivatag kietlen sivárságát, és tudja, hogy mit jelent a forrás, amely körül kivirágzik az élet. Így nem is találhatott volna szebb hasonlatot arra, hogy megénekelje a teremtett világot, amely – mint egy folyó – Isten öléből fakad.

Ezért tör fel lelkéből a dicséret és a hála himnusza. Ez az első lépés, melyet meg kell tennünk, az első tanítás, amelyet megérthetünk a zsoltár szavaiból: dicsőíteni Istent és hálát adni neki művéért, a Kozmosz csodáiért és az élő emberért, aki az Ő dicsősége és az egyetlen teremtmény, aki képes ezt mondani Neki:

„Nálad van az élet forrása”

De az Atya szeretete nagyobb volt annál, semhogy megelégedett volna az Ige kimondásával, amely által mindent megteremtett. Azt akarta, hogy Igéje magára öltse a testünket. Isten, az egyetlen igaz Isten, emberré lett Jézusban, és elhozta a földre az élet forrását.

Minden jónak, minden létezésnek és minden boldogságnak a kútfeje közénk jött, hogy velünk éljen, egészen közel hozzánk. „Én azért jöttem – mondja Jézus –, hogy életük legyen, és bőségben legyen.” [\[1\]](#) Betöltötte önmagával létünk minden pillanatát és területét, és mindig velünk akar maradni, hogy a legkülönbözőbb színek alatt is felismerhessük és szerethessük Őt.

Néha azt gondoljuk, hogy milyen jó lett volna Jézus idejében élni! Pedig szeretete megtalálta a

módját, hogy itt maradhasson, és nemcsak Palesztina egy eldugott zugában, hanem a föld minden pontján. Itt maradt az Eucharisziában, ahogy megígérte: belőle táplálkozhatunk, és általa újíthatjuk meg életünket.

„Nálad van az élet forrása”

Egy másik forrás, ahonnan Isten jelenlétének élő vizéből meríthetünk: a testvér. Amikor szeretjük velünk és mellettünk élő felebarátainkat, különösen a rászorulókat, ne gondoljuk, hogy velük teszünk jót. Inkább ők azok, akik jót tesznek velünk, hiszen Istent adják nekünk. Mivel Jézust szeretjük bennük – „éhes voltam..., szomjas voltam..., vándor voltam..., börtönben voltam...” [2] –, cserébe az Ő szeretetét és életét kapjuk, melynek Ő maga a forrása, aki jelen van minden testvérünkben.

Bővizű forrás Isten bennünk lakó jelenléte is. Mindig szól hozzánk, és rajtunk múlik, hogy hallgatunk-e hangjára, mely megegyezik lelkiismeretünk szavával. Minél inkább megpróbáljuk szeretni Istent és a felebarátot, annál erősebbé válik hangja, kiemelkedve minden más hang közül. De van egy különleges alkalom, amikor mindennél jobban meríthetünk bennünk való jelenlétéből: amikor imádkozunk, és így közvetlen kapcsolatunk mélyére akarunk hatolni Vele, aki ott lakik a lelkünkben. Olyan, mint a mélyben csörgedező patak, mely nem apad el soha, mely mindig ott van, mely minden pillanatban szomjunkat olthatja. Elegendő egy pillanatra összeszedetten bezárnunk lelkünk kapuit, hogy megtaláljuk ezt a forrást, akár egy kiszáradt sivatag kellős közepén is. Akkor rátalálunk a Vele való egységre, megérezzük, hogy nem vagyunk többé egyedül, hanem ketten vagyunk: Ő énbenem, és én Őbenne. Ugyanakkor – ajándékaként – mégis egy vagyunk, miként a víz egy a forrással, vagy a mag egy a virággal.

[...] Ez a zsoltárból származó Ige emlékeztessen bennünket arra, hogy egyedül Isten az élet, azaz a teljes lelki közösség, béke és öröm forrása. Minél inkább ebből a forrásból, ebből az élő vízből, Igéjéből merítünk életet, annál közelebb kerülünk egymáshoz, hogy testvérként élhessünk. És akkor valóra válik a zsoltár folytatása: „A te fényedben látjuk a világosságot” – azt a fényt, amelyre az emberiség vár.

Chiara Lubich

/forrás: www.fokolare.hu/